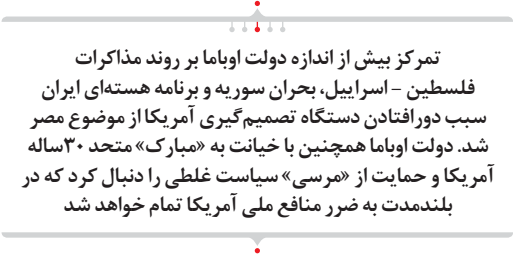

دوربرگردان قاهره به سمت مسکو

نوژن **اعتضاد السلطنه**

مصر از واژهٔ روسی «سویت» برای ارگان‌های قدرتی که در حال تشکیلش بودند، استفاده کردند. با این حال بنر اندیشه‌های کمونیستی و سوسیالیستی حتی از مدت‌ها قبل از این تاریخ در مصر پاشیده شده بود چنانچه در سال ۱۹۰۸، حزبی به نام «سوسیالیست مقدس» تأسیس شد که واکنشی بود در برابر استعمار بریتانیا.
سابقه روابط گرم روس‌ها با قاهره به دوران زمامداری جمال عبدالناصر رهبر پیشین انقلابی این کشور بازمی‌گردد که در جریان کودتای «افسران آزاد» به قدرت رسید. ناصر تصمیم گرفت تا با استفاده از قوای نظامی به بازوی اجرایی حکومتش قدرت‌های غربی را وادار به عقب‌نشینی از مصر و سایر کشورهای

منطقه کند. رای اتحاد شوروی در سازمان ملل به‌نفع مصر در آگوست سال ۱۹۴۷ مبنی بر لزوم خروج نیروهای بریتانیایی از مصر نخستین جرقه‌های ایجاد اعتماد میان قاهره- مسکو بود. در آن زمان نیز رویکرد دولت آمریکا سبب شد تا ناصر به شوروی نزدیک شود. پس از آنکه واشنگتن از پذیرش خواست ناصر برای ارایه تجهیزات پیشرفته نظامی سر باز زد، مصری‌ها به بلوک شرق و به رهبر اتحاد جماهیر شوروی نزدیک شدند و از مدار خرید انحصاری از بازار تسلیحاتی غرب خارج شدند. هری ترومن، رئیس‌جمهوری وقت آمریکا معتقد بود فروش

نفرت از القاعده، سرمایه دولت عراق

رونن زیدل

کشته‌شدن یک ژنرال ارشد ارتش عراق در نزدیکی فلوچه شد، نوری المالکی دستور حمله به اعتراض‌های اهل تسنن را داد و اعلام کرد که این-تحصن‌ها در شهرهای سنی استان انبار به پناهگاه القاعده تبدیل شده است. او از تظاهر کنندگان خواست که صحنه اعتراض را ترک کنند چراکه در غیر این صورت سربوس‌های

کشته‌شدن یک ژنرال ارشد ارتش عراق در نزدیکی

فلوچه شد، نوری المالکی دستور حمله به اعتراض‌های

اهل تسنن را داد و اعلام کرد که این-تحصن‌ها در

شهرهای سنی استان انبار به پناهگاه القاعده تبدیل شده

است. او از تظاهر کنندگان خواست که صحنه اعتراض

را ترک کنند چراکه در غیر این صورت سربوس‌های

«تصمیم آمریکا برای توقف ارسال کمک‌های نظفلی و اقتصادی به مصر گامی

به سوی کسب استقلال ملی کشورمان است.» این بخشی از سخنان یک رهبر

کمونیست نبود بلکه احمد ماهر از بنیانگذاران جنبش لیبرال جوانان «ششم آوریل»

آن را در تاریخ ششم فوریه سال جاری میلادی بیان کرد. احمد ماهر نه‌تنها از

تصمیم دولت آمریکا در مورد قطع کمک به کشور مصر که سال‌ها وابسته به

غرب بوده استقبال کرد، بلکه در ادامه اظهاراتش استدلال کرده بود که بدون

رفع وابستگی، مصر امکان پیشرفت همراه با استقلال را نخواهد داشت. اظهار نظر

احمد ماهر نشان می‌دهد که لیبرال‌های مصری نیز در کنار چپ‌رایان آن کشور

که پس از سقوط دولت مرسی، آمریکایی‌ها را به حمایت از اخوان المسلمین متهم

می‌کردند اکنون با اعمال تهدید دولت اوباما علیه دولت موقت مصر و لغو ارسال

تجهیزات نظامی ۲۶۰ میلیون دلاری از سوی آمریکا به این کشور، مطمئن شده‌اند

که دولت «اوباما» نمی‌خواهد آنان را همراهی کند.

با وجود وعده آمریکایی‌ها مبنی بر ادامه همکاری با دولت مصر در زمینه

فعالیت‌های ضدتروریستی و حفظ امنیت شبه‌جزیره سینا به نیروهای نظامی

مصری فایده‌ای نداشته چرا که مصری‌ها که پس از رژیم اسرائیل دومین

دریافت‌کننده کمک‌های دولت آمریکا بوده‌اند اینک به فکر نزدیکی به رقیب

دیرینه آمریکایی‌ها یعنی دولت روسیه افتاده‌اند؛ نزدیکی‌ای که پس از سده‌ده

سردی روابط قاهره - مسکو تحولی قابل توجه در عرصه منطقه خاورمیانه و شمال

آفریقا محسوب می‌شود.

کمی پس از اعلام خبر تعلیق ارایه کمک‌های دولت آمریکا به دولت مصر،

احمد عبدالله یکی از اعضای پخش دیپلماسی عمومی مصر به مسکو سفر کرد

تا به گفته خود مراتب قدردانی‌اش از اهداف پیگیری شده توسط دولت روسیه

را به اطلاع مقامات آن کشور برساند. همچنین محمد سلموی رئیس انجمن

نویسندگان مصر به همراه ۵۰عضو هیات قانونگذاری نیز در این سفر سایر اعضا

را همراهی کرده و موضع‌گیری دولت روسیه در قبال «قیام ۳۰ ژوئن» را «مثبت»

ارزیابی کرد.

اینک دولت اوباما که نه‌سجارت «کودتا» خواندن رویدادهای اخیر مصر را داشته

و نه توانسته دولت موقت مصر را «دموکراتیک» معرفی کند، با اعلام سیاستی

متزلزل سبب شده تا روسیه میدان جدیدی برای رقابت با بزرگ‌ترین رقیبش

در منطقه شمال آفریقا بیابد. ساز مخالف واشنگتن در قبال «تروریست» خواندن

اخوان المسلمین از سوی دولت مصر موجب واگرایی بیشتر دو کشور از یکدیگر

شده است. واشنگتن در حالی گفته شده‌اهدی درباره ارتباط اخوان با اقدامات

تروریستی در دست ندارد که نگاهی ساده با تاریخچه جمعیت اخوان‌المسلمین

نشان می‌دهد این گروه و با فرازفرودهایی از شیوه‌های «خشونت‌آمیز» برای

رسیدن به اهداف خود استفاده کرده است. ترور نافر-جمال عبدالناصر، ترور

نقرانسی پاشا نخست‌وزیر وقت مصر، تشویق سیدقطب تئوریسن اخوان به

«جهاد» همراهان این جمعیت علیه دولت مصر، ترور انور سادات توسط یکی از

عوامل گروه مسلح انشعابی از اخوان‌المسلمین خود نمونه‌هایی آشکار از اقدامات

تروریستی این گروه در گذر تاریخ معاصر بوده‌اند. تمرکز بیش از اندازه دولت اوباما

بر روند مذاکرات فلسطین -اسرائیل، بحران سوریه و برنامه هسته‌ای ایران سبب

دورافتادن دستگاه تصمیم‌گیری آمریکا از موضوع مصر شد. دولت اوباما همچنین

با خیانت به «مبارک» متحد ۳۰ساله آمریکا و حمایت از «مرسی» سیاست غلطی

را دنبال کرد که در بلندمدت به ضرر منافع ملی آمریکا تمام خواهد شد. در مقابل

روسیه که پس از بحران دوساله سوریه به جنگ‌دندان موفق شده تا بشار اسد

نزدیک‌ترین متحدش در منطقه را در قدرت نگه‌دارد و با طرح مساله خلع‌سلاح

شیمیایی دولت سوریه اعتباری بین‌المللی برای خود کسب کند، به‌دنبال آن است

تا در قطب جهان عرب نیز نفوذ خود را گسترش دهد. روس‌ها سال‌هاست که

بر جنبش‌های اجتماعی و سیاسی مصری تأثیرگذار بوده‌اند. برای مثال در جریان

جنبش ضداستعماری در نوامبر سال ۱۹۱۸ میلادی که در بهار سال ۱۹۱۹ به

صورت یک قیام آزادبخش ملی در شمال فلاحان (کشاورزان) مصری در روستاهای

جهان

کنگره یک‌درصدی‌ها

ترجمه: سودابه رخش

هر چند کلیشه است اما باید گفت

که کنگره آمریکا به وضوح از اکثر

آمریکایی‌هایی‌خبر‌است.

شکاف عمیق بین تجربه زندگی

اعضای کنگره و تجربه زندگی بقیه ما

از تصمیم‌های سیاستگذاری‌شده آنها

نشات می‌گیرد.

کنگره به‌جای کار صادقانه در

راستای ایجاد فرصت‌های شغلی

برای کسانی که در رکود اقتصادی

ضربه خورده‌اند، تنها با سیاست‌هایی

موافقت می‌کند که به‌نفع شرکت‌های

بزرگ است.

لایحه‌های بزرگی که تاکنون

تصویب شده یا در آستانه

تصویب‌شدن هستند -معاملات

تجارت آزاد، اصلاحات قانون ثبت

اختراع و قدرت‌های سانسور اینترنت-

همه بر حمایت از منافع کسب و

کارهای بزرگ وابسته‌به‌دولت‌متمرکز

شده‌اند.

این موضوع به معنی این نیست

که کنگره اهمیتی برای ما قابل

نیست بلکه به این معنی است که آنها

به‌راستی ما و منازعه‌ای که ما با آن

روبرو هستیم را درک نمی‌کنند.

در دوره رکود اقتصادی ثروت

نمایندگان کنگره هرروز بیشتر

می‌شود. اینها به اصطلاح نمایندگان

ما هستند اما اگر زندگی آنها مانند ما

نباشد یا شرایط زندگی مردم عادی را

درک نکنند، چگونه می‌توانند منافع‌ما

رانمایندگی‌کنند.

ما چراغ‌سبز دادن به شرکت‌ها

و اتحادیه‌ها برای صرف مبالغ

نامحدود روی تبلیغات و دیگر ابزار

سیاسی برای نامزدهای انتخاباتی و

سخنرانی‌های وابسته به پول، کنگره

تقریباً به‌صورت انحصاری از گروه‌های

لای‌ها و وکلا شواپی دارد.

بر اساس گزارش بنیاد سان‌لایت،

نزدیک ۲۵درصد پولی که برای

انتخابات سال گذشته صرف‌شده

از سوی یک‌درصدی‌ها تأمین شده

است. درواقع پولی که یک‌درصد

بالای اقتصادی برای کمپین‌های

انتخاباتی صرف کرده‌اند نسبت

به درآمد آمریکایی‌های با درآمد

متوسط بیشتر بوده است. کنگره

ایالاتمتحده به وضوح به موسسه‌ای

برای یک‌درصدی‌ها تبدیل شده و این

موضوع تغییری نمی‌کند مگر آنکه ما

بتوانیم براختلافات شخصی خودفایق

آمده و در مبارزه اساسی برای اصلاح

اقتصاد سیاسی ایالاتمتحده آمریکا

متحد شویم.

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

منبع:opencongress

یادداشت

آنگارا آرام نیست

سیماک کلایی

دو هفته پس از بحران مالی هالک بانک در ترکیه و درگیرشدن

حزب عدالت و توسعه در این پرونده، اکنون رهبران این حزب درصدد

یافتن راه‌هایی برای برون‌رفت از بحران فساد مالی، بازیافتن وجهه حزب

و چاره‌جویی راه‌های پیشگیری از ادامه تقلیل نهادهای قضایی با نزدیکان

حزب هستند. در همین چارچوب اردوغان اخیراً و در دو اقدام کوشیده

است تا توجه اذهان را به سمت انجام شیوه‌ای از پاکسازی در پلیس و

اعمال محدودیت‌ها در دستگاه قضایی جلب کند.

اگرچه دولت ترکیه لایحه افزایش اختیارات دولتی در دستگاه قضایی

را به‌عنوان اقدامی برای اعمال نظارت میان قوا اعلام کرده اما واکنش‌های

تندی به این لایحه به‌خصوص از سوی محافل قضایی نشان داده شده

است. این لایحه در صورت تصویب به دولت اجازه خواهد داد که در

تعیین قضات و دادستان‌ها اعمال نظر کند؛ مسأله‌ای که از نظر منتقدان

حقوقی، مغایر روح قوانین در ترکیه و اصل استقلال قواست. منتقدان

می‌گویند رهبر حزب عدالت و توسعه که انتقاد مخالفان را برنمی‌تابد به

دنبال شیوه‌های محدودگراییه علیه نهادهای حقوقی است، درحالی‌که

همین اردوغان بود که چند سال پیش در مورد آزادی عمل قضات

صحبت می‌کرد اما اکنون این پرسش مطرح است که چرا حزب عدالت

و توسعه در چنین شرایطی لایحه اصلاح قضایی را مطرح کرده است؟

شاید اولین احتمالات درباره برنامه اردوغان برای اعمال محدودیت و

شیوه‌ای از تصفیه با جماعت فتح‌الله گولن باشد، جماعتی که تحت

رهبری فتح‌الله گولن، رهبر معنوی این گروه، دارای نفوذ در سطوح

اجتماعی، دستگاه‌های امنیتی و قضایی ترکیه است.

اردوغان که خود پیش‌تر از طرفداران گولن بود یا دست‌کم اصطکاک‌کی

با تفکرات وی نداشت، اکنون شرایط جامعه ترکیه را با بالاگرفتن نفوذ

این جماعت به ضرر خود می‌بیند. مجادله لفظی اخیر گولن و اردوغان

بر سر بحران هالک بانک نشان داد که آنها در مسیر جدایی از پیوندهای

ناخوشه خود قرار دارند. اگرچه گولن در نامه‌ای از رویکرد خود دفاع کرد،

ولی شیوه‌ای از مصالحه را مورد توجه قرار داده است.

اسماً از طرف دیگر توجه‌ها به چگونگی برون‌رفت حزب عدالت و

توسعه از بحران فساد مالی که در یک دهه اخیر در ترکیه کم‌سابقه بوده،

معلوف شده است و این پرسش در محافل ترکیه مطرح است که آیا

اردوغان به تقابل با نهادهای قضایی برمی‌خیزد؟ او که پیش‌تر توانسته

بود از طریق انجام اصلاحات در قوانین اساسی، مدنی و نیروهای مسلح،

ارتش را در حاشیه سیاست قرار دهد اکنون به دنبال ایجاد مانع و سدی

در برابر فعالیت‌های قضات و دستگاه قضایی است که به‌زعم اردوغان آنها

علیه حزب عدالت و توسعه متحد شده‌اند.

بنابراین در چنین شرایطی پیش‌بینی می‌شود که سطوحی از

کشمکش بین نهادهای قضایی و اجرایی پدیدار شود؛ اما نگاه‌ها نیز به

این موضوع معطوف است که آیا ارتش در حاشیه نظاره‌گر تغییر آرام در

بنده قضیه ترکیه است؟ به‌خصوص که این احتمال که ارتش بتواند به

رویکرد دخالت در سیاست یا کودتای آرام برگردد تقریباً منتفی است.

لیکن خود یکی از بانفوذترین نهادهای این کشور است که هنوز نیز در

تصمیم‌گیری‌ها مشارکت دارد اما از طرف دیگر شیوه بر‌خورد اردوغان با

علیه حزب عدالت و توسعه متحد شده‌اند.

برنامه کاری او در تقابل با نهادهای حقوقی، انتقادهای شدیدی از بیرون

ترکیه متوجه حزب عدالت و توسعه کرده است. پیش از این، اتحادیه